

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1963-1961

17 MAART 1964

WETSVOORSTEL

**tot aanvulling van artikel 227
van de wet van 18 juni 1869
op de rechterlijke inrichting.**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Vanaf 1 maart 1953 werd een nieuw geldelijk statuut ingevoerd voor het personeel der Ministeries, waardoor tevens een gewijzigde techniek werd toegepast voor de berekening van de wedde in geval van bevordering: de jaren dienst, voordien gepresteerd in dienst van de Staat, werden met bepaalde modaliteiten in aanmerking genomen bij de vaststelling van de aan de bevorderingsgraad verbandende wedde.

Hetzelfde beginsel werd verder uitgewerkt in het koninklijk besluit van 22 februari 1963 houdende de bezoldigingsregeling van het personeel der ministeries. Artikel 2 van dit besluit bepaalt dat onder «dienst van de Staat» elke niet rechtspersoonlijke dienst behorende tot de wetgevende-, uitvoerende-, of rechterlijke macht dient verstaan.

Die nieuwe bezoldigingsregel, die de valorisatie huldigt der vroegere in dienst van de Staat gepresteerde diensten, heeft zich nadien uitgebreid tot de bijzondere korpsen zoals het onderwijzend personeel, de rijkswacht, het leger, het personeel der provincies en gemeenten, en het lager kader van de griffies en parketten.

Wanneer derhalve een lid van de Rechterlijke macht tot een hogere graad in de Administratie wordt benoemd geniet hij in zijn bevorderingsgraad de in zijn vorige functie verworven dienstanciënniteit.

Omgekeerd echter, wanneer een Staatsambtenaar of een daarmede gelijkgestelde, tot lid van de Rechterlijke Orde wordt henoemd, dan blijft hij van het voordeel der valorisatie verstoken en gelden zijn vroeger bij de Staat gepresteerde diensten niet voor de berekening van zijn dienstanciënniteit. Aldus zal een ambtenaar of een atheneumleraar met 16 of 20 jaren Staatsdienst, die op de leeftijd van circa 45 jaar tot magistraat benoemd wordt, op geen enkel vroeger

Chambre des Représentants

SESSION 1963N1964.

17 MARS 1964

PROPOSITION DE LOI

**complétant l'article 227
de la loi du 18 juin 1869
sur l'organisation judiciaire.**

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS.

Depuis le 1er mars 1953, le personnel des ministères bénéficie d'un statut pécuniaire nouveau, qui modifie en même temps la technique appliquée en matière de fixation des traitements en cas de promotion: les années de service antérieurement accomplies au service de l'Etat sont, selon des modalités déterminées, prises en considération pour la fixation du traitement afférent au grade de promotion.

Le même principe a servi de base à l'arrêté royal du 22 février 1963 portant statut pécuniaire du personnel des ministères. L'article 2 de cet arrêté stipule que l'expression: «service de l'Etat» désigne tout service relevant du pouvoir législatif, du pouvoir exécutif ou du pouvoir judiciaire et non constitué en personne juridique.

Ce statut pécuniaire nouveau, consacrant la valorisation des services prestés dans les services de l'Etat, a, par après, été étendu aux corps spéciaux, notamment au personnel enseignant, à la gendarmerie, à l'armée, au personnel des provinces et communes ainsi qu'au cadre subalterne des greffes et des parquets.

Lorsqu'un membre du Pouvoir judiciaire est nommé à un grade supérieur dans l'Administration, il bénéficie, dans ce grade de promotion, de l'ancienneté de service acquise dans ses fonctions antérieures.

Lorsqu'au contraire, un agent de l'Etat ou un agent assimilé est nommé en qualité de membre de l'Ordre judiciaire, il se voit privé du bénéfice de la valorisation, et ses services, antérieurement prestés à l'Etat, n'entrent pas dans le calcul de son ancienneté de service. Ainsi, un fonctionnaire ou un professeur d'athénée, comptant 16 à 20 années de services à l'Etat et nommé magistrat vers l'âge de 45 ans, ne pourra-t-il se prévaloir d'aucune de ses années

gel' dienstjaar kunnen aanspraak maken en zal hij zijn nieuwe loopbaan met de minimum wedde moeten aanvangen. Hij verliest aldus het voordeel van een aanzienlijk aantal jaren inspanning in dienst van de gemeenschap of bijna de helft van zijn loopbaan. Wat meer is, zo hij ooit de leeftijd van 70 jaar bereikt. Zal hij niet eens of nauwelijks de maximumwedde van zijn ambt genieten ofschoon hij meer dan 40 jaren dienst telt.

Terwijl voor alle personeelsleden uit de andere staatsdiensten bij een promotie, zelfs zo deze het gevolg is van een overheveling uit een geheel verschillende dienst of uit een ander korps, de continuïteit van hun wedde verzekerd is, ontstaat er voor de uit een staatsdienst overgekomen magistraat een discontinuïteit, die voor hem een zeer nadelige toestand schept.

Deze ongelijkheid inzake valorisatie der vroegere dienstjaren, werd door destijds terecht als « niet rechtvaardig » bestempeld (cfr. Verslag Custers van de Senaatscommissie van Justitie, 9 februari 1960, n° 149, blz. 32).

Deze ongelijke behandeling kan des te minder verantwoord worden daar de wet van 31 juli 1952 in artikel 230, het beginsel huldigt van de gelijkheid tussen de ambtenaren van de administratieve orde en de leden der rechterlijke orde, wat betreft, de toekenning van geldelijke voordelen.

De nieuwe wet van 9 augustus 1963 op de wedde en cumulaties van de leden der rechterlijke orde heelt thans in haar artikel 4: de eerste stap gezet naar de verwezenlijking van de valorisatie der vroegere diensten door te bepalen dat « de wedde van de magistraat die op het tijdstip van zijn eerste benoeming een vast door de Staat bezoldigd ambt bekleedt, niet lager mag zijn dan de wedde die hij in dat ambt werkelijk ontving ». Hierdoor wordt voortaan de reeds verkregen bezoldiging gewaarborgd en tevens overgebracht in het nieuw geldelijk statuut van de magistraat.

Deze eenvoudige transpositie is evenwel, zoals hoger uiteengezet, blijkbaar onvoldoende en blijft, zonder aanvullende beschikking betreffende valorisaties van de vroegere dienstjaren, voor een vier-tal magistraten onvoldoende.

Dat de vroeger in staatsdienst gepresteerde jaren zouden gevaloriseerd worden, werd anderzijds door de Kamercommissie voor de Justitie, ter gelegenheid van de bespreking van bedoeld artikel 4: der nieuwe wet, eenparig goedgekeurd: het verslag, n° 613, n° 3, van 16 juli 1963, namens de Commissie uitgebracht door de heer De Gryse, stipt immers bij voornemd artikel 4 aan: «De staatsdiensten die reeds werden gepresteerd door iemand, die in de magistratuur benoemd wordt, zullen voortaan in rekening gebracht worden voor het bepalen van de wedde van de belanghebbende magistraat ».

Er anders over beslissen zou overigens ingaan tegen de wens van de Senaatscommissie voor de Justitie met name dat goede ambtenaren gebeurlijk « sans pénalisation en matière de traitement » tot magistraat zouden kunnen benoemd worden. Zulke gevallen kwamen in het verleden slechts sporadisch voor, een zestal sedert 1945, en zullen wegens de hoog gestelde eisen ook in de toekomst een uitzonderlijk karakter behouden.

Daarom gebiedt de elementaire billijkheid dat een aanvullende bepaling aan deze enkele magistraten recht zou laten wedervaren door hun vroegere jaren in Staats- of gelijkgestelde diensten gepresteerd, te valideren.

antérieures de service et sera-t-il amené à débiter dans sa nouvelle carrière au taux de traitement minimum. Ce faisant, il perdra le bénéfice d'un nombre considérable d'années d'efforts au service de la communauté représentant presque la moitié de sa carrière. En outre, s'il atteint un jour l'âge de 70 ans, bien que comptant plus de 40 années de services, il ne bénéficiera pas ou à peine du taux maximum de son grade.

Tandis que tous les agents issus d'autres services de l'Etat ont, en cas de promotion, même si celle-ci résulte d'un transfert au départ d'un service absolument différent ou d'un autre corps, la garantie de la continuité de leur traitement, les magistrats originaires d'un service de l'Etat voient leur carrière affectée d'une discontinuité, créant une situation qui leur est particulièrement préjudiciable.

Cette disparité en matière de valorisation des années de service a, comme de juste, été jadis qualifiée d'« inéquitable » (voir Rapport de la Commission sénatoriale de la Justice, 9 février 1960, page 32).

Cette disparité de traitement peut se justifier d'autant moins que la loi du 31 juillet 1952, en son article 230, consacre le principe d'égalité des fonctionnaires de l'ordre administratif et des membres de l'ordre judiciaire en matière d'octroi d'avantages pécuniaires.

La nouvelle loi du 9 août 1963 modifiant la loi du 18 juin 1869 sur l'organisation judiciaire en ce qui concerne le traitement et les cumuls des membres de l'ordre judiciaire, réalise en son article 4 une première étape dans le sens de la valorisation des services antérieurs, en disposant que le traitement du magistrat qui, au moment de sa première nomination, occupe une fonction permanente de l'Etat, rétribuée par celui-ci, ne peut être inférieur au traitement dont il bénéficiait effectivement dans cette fonction. De la sorte, la situation acquise en matière de traitement sera dorénavant garantie et elle sera reprise dans le cadre du statut pécuniaire nouveau du magistrat.

Ainsi qu'exposé ci-dessus, cette simple transposition apparaît cependant manifestement incomplète et, sans une disposition complémentaire relative à la valorisation de leurs années de service antérieures, elle reste insuffisante pour quatre magistrats.

D'autre part, la Commission de la Justice de la Chambre a jadis, lors de la discussion de l'article 4: en question, approuvé unanimement la valorisation des années passées au service de l'Etat; le rapport n° 613/3, en date du 16 juillet 1963, fait par M. De Gryse au nom de la Commission, signale en effet au sujet de l'article 4: «Les services déjà prestés à l'Etat par quelqu'un qui est nommé dans la magistrature entreront dorénavant en ligne de compte pour la fixation du traitement du magistrat intéressé. »

En décider autrement serait contraire au vœu exprimé par la Commission sénatoriale de la Justice, à savoir que les bons fonctionnaires puissent éventuellement être nommés magistrats « sans pénalisation en matière de traitement ». De tels cas, il n'y en a eu que 6 depuis 1945 et ne se sont présentés jadis que sporadiquement et conserveront dans l'avenir un caractère exceptionnel, étant donné les conditions sévères requises.

L'équité la plus élémentaire commande, dès lors, qu'une disposition complémentaire rende justice à ces quelques magistrats en validant leurs années passées antérieurement au service de l'Etat ou dans des services assimilés.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Aan artikel 227 van de wet van 18 juni 1869 op de rechterlijke inrichting wordt *in fine* een nieuw alinea toegevoegd dat luidt als volgt:

« De dienstjaren van de vastbenoemde staatsambtenaar van 1e categorie tot aan zijn benoeming van magistraat worden integraal meegeteld in de berekening der verhogingen. »

6 februari 1964.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

Un nouvel alinéa est ajouté *in fine* à l'article 227 de la loi du 18 juin 1869 sur l'organisation judiciaire et est libellé comme suit:

« Les années de service du fonctionnaire de l'Etat de la 1re catégorie antérieures à la nomination en qualité de magistrat entreront intégralement en ligne de compte pour le calcul des augmentations. »

6 février 1964.

A. DE GRUYSE,
F. HERMANS,
J. SMEDTS.
J. DUPONT.
